σπότης. Νὰ γένῃ, ὦ Μῆτερ, τὸ θέλημά σου. ὅτι δὲν εἶναι πρέπον, νὰ σοῦ ἀθετήσω καμίαν αἴτησιν. Πλὴν γίνωσκε, ὅτι μία ῥανὶς τοῦ Αἵματός μου ὑπερβαίνει ὅλα τοῦ Κόσμου τὰ ἀνομήματα. Ἔλαβεν τὴν αἴτησιν ἡ Πανάγιασα. Καὶ ὡς τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν ςάθμην, ἐκουφίσθη τὸ ἕτερον μέρος, ὅπου ἦταν τὰ τόσα Βιβλία τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἔγινε ἐλαφρότερον ἀπὸ ἕνα πτερὸν, ἢ ἄχυρον. Τότε οἱ μὲν δαίμονες διεσκόρπισαν, κατῃχυμμένοι, καὶ ἔκραζον, λέγοντες. Περίσσα εἶναι πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἐλεήμων ἡ Δέσποινα, καὶ μᾶς κάμνει ἀδικίαν πολλάκις. Ὁ δὲ Μοναχὸς ἐν ἑαυτῷ γενόμενος, ἐδόξασε τὸν Κύριον, δὲ ηὐχαρίστησε τὴν ὑπερύμνητον αὐτοῦ Μητέρα, ὁπού του ἔδειξεν ὀπτασίαν τοιαύτην. Καὶ μεταμεληθεὶς, ἐδιώρθωσε τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ κατώρθωσε τόσην ἀρετὴν, ὁποῦ ἐθαυμάζουνταν, ὅσοι τὸν ἤξευραν πρότερον. Ἀγωνιζόμενος οὖν θεαρέσως, ἀνεπαύσατο ἐν Χριςῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περὶ τοῦ διςάζοντος εἰς τὰ τῆς Εὐχαριςίας Μυςήρια, καὶ τὸν Χριςὸν ἑωρακότος μετὰ σαρκὸς ὡς νήπιον.

ΘΑΥΜΑ, ΜΓ'.

Ἦτον τὶς Ἱερεὺς εἰς τὴν Ἀλαμανίαν, περίσσα ἐνάρετος, ὀνομαζόμενος Πελάγιος, ὅς τις εἶχε τοσαύτην εὐλάβειαν πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον Μαρίαν καὶ τοιοῦτον πόθον, ὁποῦ δὲν ἔλεγεν ἄλλο Εὐαγγέλιον, οὔτε Ἀπόςολον, ὅταν ἐλειτούργα, εἰμὴ μόνον τῆς Παναγίας. Ταύτην τοι τὴν πολλὴν εὐλάβειαν ἐφθόνησεν ὁ ἐχθρὸς τῶν ἐναρέτων, καὶ τοῦ ἔσπειρεν εἰς τὴν διάνοιαν ἕνα λογισμὸν ἀσεβέςατον περὶ Πίςεως, καὶ ἐδίςαζεν εἰς τὸ Κυριακὸν Σῶμα, λέγων ταῦτα κατὰ διάνοιαν. Πῶς εἶναι βολετὸν, νὰ γίνεται ὁ ἄρτος Σῶμα Χριςοῦ, καὶ ὁ οἶνος Αἷμα; καὶ ἐὰν ἡ Παρθένος ἐγέννησεν ἕνα καὶ μόνον Υἱὸν, ὅς τις ἑκουσίως παθὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέςη μίαν καὶ μόνην φορὰν, πῶς γίνεται πάλιν καθ' ἡμέραν ὁ ἄρτος Σῶμα Θεοῦ, καὶ πάσχει πάθος; Αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς ἐρευνῶν ὁ Πελάγιος, ὡς ἀγράμματος, καὶ ἀπλούςατος ἄνθρωπος, ὁποῦ ἦτον, εἶχε θλίψιν πολλὴν, καὶ δὲν ἐτόλμα, νὰ ἐρωτήσῃ τινὰ ἄνθρωπον, μόνον ἔδραμε πρὸς τὴν Παναγίαν, λέγων αὐτῇ προσευχόμενος. Δέσποινα καὶ Κυρία τοῦ Κόσμου, παρακαλῶ σε ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου, κάμε μου τὴν χάριν ταύτην, νὰ γνωρίσω τὸ τῆς Ἱερουργίας Μυςήριον, πῶς μεταςρέπεται ὁ ἄρτος καὶ οἶνος εἰς τὲ Σάρκα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διατὶ δὲν ἠμπορῶ, νὰ τὸ καταλάβω τελείως. Οὕτω πολλάκις εὐχόμενος μετὰ δακρύων πολλῶν ὁ Πελάγιος, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καθὼς ἐλειτούργα, ἀφ' οὗ ἐτελειώθησαν τὰ Ἅγια, ὅταν ἐκφώνησε, τὸ,

Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας ἀχράντου, ἐγίνη ἀφανὴς ἀπέμπροσθεν αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἄρτος, καὶ δὲν ἦτον εἰς τὸ Δισκάριον. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἐρεύνησεν ὧδε κἀκεῖσε, μήπως